

РЕШЕНИЕ

№ 35552

гр. София, 15.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5065** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. В. Я., ЕГН: гр. С., с адрес в [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ -2249002 от 07.03.2026 г. издадена от младши инспектор към РУ Д., ОДМВР К., с която заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на В. В. Я. е наложена принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на ППС - л.а. С. Ц4 П. с рег. номер С. за срок от шест месеца".

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, се явява лично, поддържа жалбата и излага съображения за незаконосъобразност на заповедта и липса на вина досежно извършеното деяние. Моли съда да отмени заповедта. Не претендира разноски.

Ответникът по жалбата - младши инспектор към РУ Д., ОДМВР К., редовно призован за съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител по делото. Депозира становище по

основателността на оспорването.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от легитимирано лице и в срока по чл. 149 от АПК. Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните съображения:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 07.03.2026 г. около 20:43 ч. в [населено място] по [улица]срещу № 135 в посока [улица]л.а. С. Ц4 П. с рег. номер С., собственост на В. В. Я., се управлява от Т. Я. Я., като при извършената справка е установено, че водача Я. е с отнето СУМПС – е лишен от право да управлява моторно превозно средство по административен ред, което представлява нарушение на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП. За деянието е съставен акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1401875 от 07.03.2026 г.

Въз основа на така установеното административно нарушение и на основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, административният орган – младши инспектор към РУ Д., ОДМВР К. – Х. Б. Г., оправомощен по силата на Заповед № 277з-2056/10.10.2025 г. (лист 9 от делото) е приложил принудителна административна мярка на жалбоподателката, като е издал ЗППАМ № GRAM -2249002 от 07.03.2026 г. - предмет на настоящото съдебно производство.

ЗППАМ № GRAM -2249002 от 07.03.2026 г. е издадена против: В. В. Я. с ЕГН: [ЕГН]. адрес: С., [жк], [жилищен адрес] предвид съставения АУАН ГА № 1401875 от 07.03.2026 г. затова, че в [населено място] по [улица]срещу дом номер 135 в посока ул. "Е.-Т.", управлява лек автомобил С. Ц4 П. с регистрационен номер С., собственост на В. В. Я., като при извършената проверка с техническо средство РСОД е установено, че водачът е с отнето СУМПС, след като е лишен от това право по административен ред.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което е лишено от право да управлява моторно превозно средство по административен ред.

От друга страна, следва да се отбележи, че приложената на В. В. Я. ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП се мотивира с това, че в [населено място], управлява лек автомобил С. Ц4 П. с регистрационен номер С., собственост на В. В. Я., като се установява, че водачът е лишен от това право по административен ред. Обстоятелствата по делото обаче установяват, че не тя е управлявала собственото си МПС, а Т. Я. Я., което несъответствие в заповедта от своя страна е самостоятелно основание за отмяната ѝ.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН).

В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GRAM -2249002 от 07.03.2026 г. от младши инспектор към РУ Д., ОДМВР К., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От събраните по делото писмени доказателства обаче по несъмнен начин се установява и че жалбоподателката В. Я. нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавала управлението на автомобила от Т. Я. Я., след като е бил лишен от това право по административен ред - в обратния смисъл не бяха събрани доказателства.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменияване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на МПС, чието превозно средство е управлявано от лице, лишено от това право по административен ред /в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. трето от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на МПС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от лице, лишено от това право по административен ред. В случая обаче от доказателствата по делото се установява, че собственикът на автомобила, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат - управлението на притежавания от нея автомобил от лице, лишено от това право по административен ред.

Разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и, ал. 5 от АПК регламентират, като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по

разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга - прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на жалбоподателя, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат - управление на МПС от лице, лишено от това право по административен ред.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателката нито е била уведомена за образуването на производство за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от лице, лишено от това право по административен ред. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП.

Изложеното обосновава извод, за издаването на оспорената заповед от компетентен орган, в предвидената форма, но при неизпълнение на задължението да изясни всички факти и обстоятелства от значение за издаването на акта, довело до необоснованост на акта и материалната му незаконосъобразност по чл. 146, т.4 АПК, представляващо основание за отмяна.

По делото не е направено искане от жалбоподателя за присъждане на разноски, поради което съда не дължи произнасяне.

На основание изложеното и чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. В. Я., ЕГН: гр. С., с адрес в [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -2249002 от 07.03.2026 г. издадена от младши инспектор към РУ Д., ОДМВР К..

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: